

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ,
 ἑτησίᾳ δραχ. 10, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 6.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἑτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 7.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἑτησίᾳ φράγ. 16, ἑξαμηνίᾳ φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ.

Ῥίπτοντες τὰ βλέμματα ἡμῶν ἐπὶ τῶν διαφορῶν ἔθνῶν τῆς ὑφ'ἡλίου, παρατηροῦμεν, ὅτι ταῦτα βαίνοσι μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος εἰς τὴν πρόοδον· ἔνθεν μὲν χειραφετήσεις δούλων λαῶν, ἐκεῖθεν δὲ ἐλευθερώτεραι μεταρρυθμίσεις· ἔνθεν περιορισμοὶ τῶν προνομίων καὶ ὀρησκευτικῆς τήρησις τῶν συνταγμ. θεσμῶν, ἐκεῖθεν ἀνακλήσεις ἐλευθερίου πολιτεύματος καὶ αὐτοδιοικήσις. Παντοῦ τέλος τὰ ἔθνη βαίνοσιν ἐσπευσμένως εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν πρόοδον· παντοῦ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα σπεύδει ἀκαταμαχῆτως εἰς τὴν τελειότητα. Καὶ αὐτῶν τῶν ἀγρίων λαῶν αἱ θύραι ἠνεώχθησαν ἐνώπιον τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολυτισμοῦ. Ἡ Ἀγγλία βαίνει τηροῦσα μετὰ ὀρησκευτικωτέρας εὐλαβείας τοὺς συνταγμ. θεσμοὺς τῆς. Ἡ Ἰσπανία ἠνάγκασε τὸν νεαρὸν ἡγεμόνα νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἰσπανικοῦ ἔθνους· ἡ δὲ μήτηρ του Ἰσαβέλλα, ἐν ἐξορίᾳ διατελοῦσα, ἐκπέμπει ὀρήνους καθικετεύουσα νὰ τῇ ἐπιτραπῇ μόνον νὰ μένῃ ἰδιοτεύουσα ἐν τῇ προσφιλεῖ τῆς Ἰσπανίᾳ. Ἡ Γαλλία ἐκήρυξε ὀριστικὴν Δημοκρατίαν, ἧς οἱ

ὄπαδοι καθ' ἑκάστην καταπληκτικῶς ἀυξάνουσι, δεσμεύσασα τὰς φιλαδέσποτικὰς τοῦ Προέδρου τάσεις. Ὁ δὲ ἥχος τῶν ἐλευθέρων μεταρρυθμίσεων καὶ τῆς πρόοδου καὶ αὐτῶν τῶν μικροσκοπικῶν καὶ ὑποτελῶν τῆ Τουρκία λαῶν ἀντηχεῖ καθ' ἑκάστην μετὰ παραδειγματικότητος εἰς τὰ νεοαρχωμένα ἡμῶν ὦτα. Μόνη δὲ ἡ δύστηνος Ἑλλάς, ἧτις ὑπῆρξεν ἡ ἔστιά τῶν φῶτων καὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἧτις ἀνεγεννήθη, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς φωταγωγὸς ἀστῆρ τῆς Ἀνατολῆς, κατεδικάσθη εἰς τὴν στασιμότητα καὶ τὴν ὀπισθοδρόμησιν· μόνη κατεδικάσθη, οὐ μόνον νὰ μὴ τολμᾷ νὰ προβῇ εἰς ἐλευθερωτέρας μεταρρυθμίσεις, ἀλλ' οὐδὲ τὰς καλιερωθείσας δι' αἵματος ἐλευθερίας τῆς τῇ ἐπιτρέπεται νὰ τηρήσῃ. Μόνη ἡ τάλαινα κατεδικάσθη νὰ ἴσταται δέσμιος ἐνώπιον τῆς αὐθαιρέσις καὶ τοῦ ἀπολυτισμοῦ!

Δὲν ἤρκεσαν τὰ δεινὰ τεσσάρων αἰῶνων· δὲν ἤρκεσαν τόσοι κίνδυνοι καὶ περιπέτειαι· δὲν ἤρκεσαν τόσα θύματα εἰς τὸν ἱερόν τῆς Πατρίδος βωμόν, ἀλλ' ἐπέπρωτο νὰ ὑποσῆ ἡ δυστυχῆς νέα δεινὰ, νέας θυσίας. Ἐπανεὶλημμένως ἐξέφερε τὴν ἐτυμηγορίαν τῆς

ἐπανελημμένως ὑπέστη δοκιμασίας, ἀλλὰ τοὺς παραβάτας τῶν θεσμῶν τῆς, τοὺς δολιευομένους τὰς ἐλευθερίας τῆς δὲν ἔδυνήθη νὰ συνετίσῃ καὶ περιορίσῃ. Ὀλίγοι διεσφαρμένοι σύμβουλοι τοῦ Στέμματος συνομόσαντες τὴν ταλανίζουσι καθ' ἑκάστην δὲν τὴν ἀσίνουσι ν' ἀναπνεύσῃ καὶ νὰ ὀρθοποδήσῃ. Ἄφου κατεκερμάτισαν τὰς δυνάμεις τοῦ ἔθνους καὶ τὰς ἐξησθῆναι, ἤδη τὸ συγκροτητοῦσι καὶ ἀναιδέστατα τὸ ὑβρίζουσιν ἐνώπιον τῶν ξένων, ὅτι εἶνε ἀνάξιον ἐλευθερίας· ἀφου ἀπὸ πολλοῦ χρόνου καταδολιεύονται τοὺς ἐλευθέρους θεσμοὺς του καὶ δὲν τοὺς ἀσίνουσι νὰ λειτουργῶσιν ἐλευθέρως, ἤδη τοὺς καταγγέλλουσιν, ὅτι δῆθεν εἰσὶν αἴτιοι τῆς οἰκτρᾶς ἡμῶν καταστάσεως καὶ πρέπει νὰ καταργηθῶσι! Τὰ πάντα μετεχειρίσθησαν, ὅπως δυνήθωσι νὰ ἐπιτύχωσι τὸν καταχθόνιον σκοπὸν τῶν· οὐδὲ τὴν συνείδησιν ἐπιπολαίου τινὸς καθηγητοῦ ἀφῆσαν ἀκηλίδωτον. Νομίζουσιν οἱ ἄθλιοι, ὅτι θὰ δυνήθωσι νὰ πείσωσι τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ἐκλαβάνοντες αὐτὸν ὡς φελλαχικὸν καὶ ὡς μὴ εἰδότα, ὅτι ἐν τῇ ἀγνῇ ἐλευθερίᾳ εὖρε πάντοτε τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν του,

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἑκάστον στίχον διατριβῶν λεπ. 40.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιτολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Κ Η Π Ο Σ

Η ΜΠΕΡΛΙΝΑ.

Κάθησε, Πρωθυπουργέ μου.. μὰ καθεῖστε καὶ οἱ ἄλλοι,
 Για ν' ἀκοῦστε τί ἐπαίνους κάθε Ἑλλην θὰ σᾶς ψάλλῃ!
 Ἐλθετ', ἔλθετε, χρυσοῖ μου, καὶ μὴ ντρέπεσθε καθόλου,
 Ἄφου εἴσθε καὶ οἱ ἕξ φῖνες κάλτσες τοῦ διαβόλου..
 Ἐλθετε λοιπὸν μὲ θάρρος νὰ καθῆσθε ἔς τὴν Μπερλίνα,
 Καὶ σὺ Τάδε καὶ σὺ Δεῖνα.

Ἐ, ἐγὼ θὲ νὰ συνάξω τὰ ἐγκώμια τῶν φίλων..
 Κι' ἂν κάνενας τῶν σᾶς βρίσῃ, θὰ τὸν πιάσω μὲ τὸ ξύλον,
 Θὰ τοῦ σπάσω τὰ παγίδια, θὰ τοῦ λυώσω τὰ ρουθούνια,
 Νὰ τοῦ δείξω πῶς δὲν βλέπῃ μασκαράδες μὲ κουδούνια,
 Ὅστε νὰ γελά τοσοῦτον μὲ τὸν Τάδε καὶ τὸν Δεῖνα,
 Ὅπου εἶνε ἔς τὴν Μπερλίνα.

Ἄγέτε με; νὰ, πῶς γυρίζω ἕναν ἕναν καὶ ῥωτάω...
 Παναγιᾶ μου!.. τί μοῦ λέγουν;. ξεκαρδίσθην νὰ γελάω.
 Μὰ καὶ πῶς νὰ μὴ γελάω μὲ τὰ χωρατὰ ποῦ λέγουν;
 Νὰ τὰ πῶ;. θὲ νὰ τοὺς κάμω ἴσ' ἂν μωρὰ παιδιὰ νὰ κλαίγουν,
 Θὰ τοὺς πάρω ἔς τὸ λαιμό μου μὲ τὰ τοῦ τα καὶ τὰ κείνα,
 Καὶ θ' ἀφήσουν τὴν Μπερλίνα.

Ἐ, ἄς ἦνε.. θὰ τοὺς εἶπω ὅτι εἶπαν ὡς ἀστεῖον,
 Ὅτι τάχα καὶ οἱ ἕξ εἶνε γιὰ φρενοκομεῖον...
 Τέλος πάντων θὰ κυττάξω γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσω,
 Καὶ μὲ τρόπον τοὺς κυρίους νὰ τοὺς ὠμορφοστολήσω
 Μ' ἀτσικνίδες καὶ μὲ κρῖνα,
 Ποῦ κι' αὐτοὶ νὰ τὸ πιεσέφουν πῶς δὲν εἶνε ἔς τὴν Μπερλίνα.

Καλησπέρα σου, αὐθέντη, γέρο-Βούλγαρη, πατέρα
 Τοῦ Λαοῦ.. θὲς νὰ σοῦ εἶπω τί αὐτὴ δὰ τὴν ἡμέρα
 Ἄκουσα ἔς τὰ καφενεῖα καὶ ἔς τοὺς δρόμους δι' ἑσένα;..
 Ἐνας ἔλεγε πῶς ἔχεις τὰ μυαλάκια σου χαμένα·
 Ἐνας ἄλλος, ὅτι εἶσαι τῆς Πατρίδος μας κολῶνα!
 Κι' ἄλλος πάλι, πῶς θὰ φέρῃς τῆς Δουλείας τὸν αἰῶνα...

καὶ ὅτι χάριν τῆς ἐλευθερίας του ἐκυλίσθη εἰς τὸ αἷμα, καὶ τὴν ὁποίαν παραλαβὼν ἐκ τῶν προγενεστέρων του ὀφείλει νὰ τηρήσῃ ἀθικτοῦ.

Οὐδέποτε ἡ Ἑλλάς παρέστησεν οἰκτρότερον θέαμα· οὐδέποτε οἱ Θεομοῖ τῆς καὶ αἰ ἐλευθερίας τῆς ἐνεπαίχθησαν τοσοῦτον. Ἐπιθυμοῦντες καὶ λυσσῶντες νὰ συγκεντρώσωσιν εἰς ἑαυτοὺς πᾶσαν ἰσχύϊν καὶ ἐξουσίαν τὰ πάντα ἐπιτρέπουσι, τὰ πάντα συγχωροῦσιν εἰς τοὺς προθύμως ἀναλαμβάνοντας τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀκροῦστον φιλοδοξίας των· ἐκθέστους βουλευτικὰς διαλύσεις, διακοπὰς, ἀναβολὰς καὶ κατὰ συνέπειαν ἐγκρισίς καὶ ἐπικύρωσις ὧν ἐγκληματικῶν τούτων πράξεων. Οὐδεὶς καλεῖται εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν πραγμάτων ἀνευ τῆς παραδοχῆς τοῦ ὑπὸ τῶν συμβούλων ὑποδεικνυομένου σχεδίου· οὐδεὶς γίνεται δεκτὸς μὴ θέλων νὰ παρεκκλίνῃ τῆς συνταγματικῆς τροχιάς· εἰς οὐδὲν ἄλλο καταγίνονται, εἰμὴ εἰς τὸ εὐρίσκαι νέους τρόπους, νέας μεθόδους πρὸς ἐντελεῖν ἐξασθένησιν τοῦ Συντάγματος, πρὸς ἐντελεῖν ἐξουτέλιπιν καὶ ταπεινώσιν τοῦ Ἐθνους. Ἐὰν τοὺς Νέρωνας καὶ Καλιγύλας δὲν ἐφθασαν εἰσέτι κατὰ τὴν ὠμότητα, τοὺς ὑπερέβησαν ὅμως κατὰ τὴν ἀκολασίαν καὶ κατὰ τὴν ἀθέτησιν καὶ δολίευσιν τῶν ἐλευθέρων Θεσμῶν.

Πῶς ἀνάξιοι, λέγουσιν, ἐλευθερίας πρέπει νὰ δουλεύητε· ἀρκεῖ μόνῃ ἡ ζωὴ σας. Ἐναντίον τῶν καθιερωθέντων Θεσμῶν, ἐναντίον τοῦ γενομένου συμβόλου, ἀρπάζουσιν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἔθνους τὴν διοίκησιν καὶ τὴν παραδίδουσιν εἰς χεῖρας ὀλίγων τινῶν εὐπειθῶν καὶ μηδραμηνῶν. Δὲν συλλογίζονται τὰ δεινὰ, ἀτινα ὑπέστη διὰ τὴν ἐλευθερίαν του, οὔτε τὰς θυσίας του, οὐδὲ τοὺς κινδύνους τῆς ἐπιπορίας των. Τὸ πάθος τοῦ ἐγρωισμοῦ καὶ τῆς ἰδιοτελείας τοσοῦτον, ὥστε ἐκυρίευσεν, τοσοῦτον τοὺς ἐτύρωλε, ὥστε προτιμῶσι νὰ ζήσωσιν ἐκτὸς τῶν ἑλληνικῶν ὁρίων, παρὰ νὰ σεβασθῶσι τὴν σύμβασιν καὶ νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἔθνους.

Ἐν τῷ μέσῳ λοιπὸν τοῦ χειμάρρου τούτων προνομιακῶν καταχρήσεων καὶ ἀκο-

λασιῶν διατελοῦντες, οὗ τὴν ἀλογον ὄρμηϊν οὔτε ὁ χρόνος, οὔτε αἱ συμβουλαὶ καὶ προτροπαί, οὔτε αἱ διαμαρτυρήσεις, οὔτε αἱ γοεραὶ τοῦ ἔθνους φωναὶ ἠδυνήθησαν νὰ σταματήσωσι, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ὀρθῶμεν, ἑαυτοὺς διὰ τὴν ἀφεικτον ἡμῶν ἀπώλειαν, ὅταν βλέπωμεν ὅτι τὸ μὲν ἔθνος ὑπνώττει, οἱ δὲ ἡγέτορες αὐτοῦ, ὧν ἄνευ οὐδὲν ἐστὶ γενέσθαι, νοσοῦσιν ἐξ ἀσυγγνώστου ἀτολμίας καὶ δειλίας. Ὅταν καὶ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν κινδύνοις, καὶ ἐν ὁμαλαίς καὶ ἐν ἀνωμάλοις συνταγματικαῖς περιστάσεσιν ἔθνος τι περιορίζηται ἐν τῇ φωνεῖ ταπεινωτικῆς καὶ ἀνάνδρου φρονήσεως ἢ ἀνοχῆς· ὅταν οἱ πολιτικοὶ καθήκοντες ἐν τῷ πολυτελεστάτῳ αὐτῶν γραφεῖω καταγίνονται εἰς τὴν καταγραφήν καὶ καταγγελίαν τῶν ἐγκλημάτων καὶ εἰς ἀνασκυδὰς καὶ σκιαμαχίας κατ' ἀνδρῶν μυριάδας ἐγκληματισάντων καὶ μηδενὸς ἱεροῦ καὶ ὁσίου φεισθέντων· ὅταν φρονῶσιν ὅτι αἱ ἐπαινεημμένα ἐκθεσμοὶ καὶ ἀσπείεις αὐτῶν πράξεις καὶ ἡ ἐγκρισίς καὶ ἐπικύρωσις ὧν τούτων δὲν εἶνε ἱκαναὶ νὰ τοὺς κινήσωσι τὴν φιλοτιμίαν πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα ἱεροῦ καθήκοντος· ὅταν αἱ ἀλλεπάλληλοι κατὰ τῆς Πατρίδος πληγαὶ δὲν θεωρῶνται ἀρκουσαι, ὅπως ἐξαναγκάσωσιν αὐτοὺς νὰ σπεύσωσι πρὸς σωτηρίαν αὐτῆς, ἀλλ' ἀφίνουσιν αὐτὴν νὰ θανατωθῇ ἐντελῶς, βεβαίως τὸ τοιοῦτον ἔθνος οὐδὲν ἄλλο πρόπει νὰ ἐλπίσῃ, εἰμὴ τὴν ἐντελεῖ αὐτοῦ καταστροφῆν.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Διαθρullεῖται ὅτι ὁ Βίσμαρκ ἀποχωρεῖ τῶν δημοσιῶν πραγμάτων. Τινὲς λέγουσιν, ὅτι θέλει ἀποχωρῆσαι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 60 τῆς ἡλικίας του ἔτους· ἄλλοι δὲ, ὅτι θέλει μὲν ν' ἀποχωρήσῃ, ἀλλ' ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ δὲν τὸν ἀφίνει ν' ἀποχωρισθῇ ἀπ' αὐτοῦ.

Ἡ Γαλλικὴ ἐθνοσυνέλευσις παρεδέχθη διὰ πλειοψηφίας 200 ψήφων τὴν πρότασιν περὶ διαλύσεως τῆς ἐθνοσυνελεύσεως ὑπὸ τοῦ προέδρου, τῇ συγκαταθέσει τῆς Γερουσίας. Ἀπέριψε δὲ τὴν πρότασιν περὶ μεταβιβά-

σεως τῆς ἐθνοσυνελεύσεως ἀπὸ Βερσαλιῶν εἰς Παρισίους διὰ ψήφων 5. Ὡσαύτως ἐψηφίσαντο καὶ τὸ ἄρθρον περὶ εὐθύνης τοῦ προέδρου καὶ τοῦ ὑπουργείου ἀπέναντι τῆς βουλῆς. Ἀνηγγέθη προχθὲς τηλεγραφικῶς, ὅτι ἀπεριρίθη ὁ περὶ Γερουσίας νόμος διὰ ψήφων 322 κατὰ 340.

Ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ φιλελευθέρων ἐξελέθη ὁ λόρδος Χάρδικτων, ἐκπροσωπῶν ἀρχαίαν καὶ πλουσίαν οἰκογένειαν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ Κυβέρνησις τοῦ ἡμετέρου Ἀρχοντος συγκαλεῖ τὴν Βουλὴν ὅσον οὔπω. Τὸ σπουδαιότερον εἶνε ὅτι αὕτη προσπαθεῖ νὰ λάβῃ τὴν διάλυσιν. Ἀφοῦ ἐπεδοκιμάσθησαν καὶ ἐνεκρίθησαν ἅπαναι αἱ ἐγκληματικαὶ αὐτῆς πράξεις δὲν εἶναι δύσκολον νὰ τῇ δοθῇ καὶ ἡ διάλυσις. Τὸ ἔθνος ἐν ἐκ τῶν δύο ἐπιθυμεῖ, ἢ νὰ ἰκανοποιηθῇ ἡ θέλησίς του καὶ νὰ ἐμβωσι τὰ πράγματα εἰς τὴν φυσικὴν καὶ ὁμαλὴν ὁδόν, ἢ ἄς τῇ δοθῇ καὶ ἡ διάλυσις, ἵνα τὸ κακὸν χωρήσῃ ἐτι πρόσω, ὅπως καθαρῶς ἡ ὁδὸς, ἣν τὸ ἔθνος ὀφείλει ταχέως καὶ ἀποφασιστικῶς νὰ βαδίσῃ.

Ἡ Κυβέρνησις τῶν συμβούλων τοῦ Στέμματος θέλουσα νὰ ἐξαγισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἔθνους διὰ τὰ μέχρι τοῦδε πρωτοφανῆ ἐγκλήματα τῆς ἐγκωμιάζει ἑαυτήν, ὅτι δὴθεν ἐξάλειψε τὴν ληστειάν κλπ. Χωρὶς νὰ ἐξετάσωμεν ὅτι ἡ καταστροφή τῆς ληστείας ὀφείλεται εἰς τοὺς δρακοντίους Νόμους τῆς Κυβερνήσεως τοῦ 1874, ἃς ὑποθέσωμεν ὅτι καὶ ἡ ἐνεστῶσα Κυβέρνησις συνετέλεσε τὸ καλ' ἑαυτὴν εἰς τὴν ἐξάλειψιν αὐτῆς· τοῦτο δύναται νὰ ἦν ἰκανόν, ὥστε νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ τῆς ἐθνικῆς μομφῆς καὶ νὰ τὴν ἐξαγισθῇ διὰ τὰ ἀνοσοεργήματα, ἀπερ διεπράξατο κατὰ τῶν συνταγ. τοῦ ἔθνους Θεσμῶν. Ὁ Τάκος, ὁ Σπανός, ὁ Λύγκος καὶ λοιποὶ λήσταρχοι, οἵτινες πολὺ ὀλιγώτερον ἐπάραττον τὴν τάξιν καὶ τὴν ἡσυχίαν καὶ ἐλάχιστα ἰδιωτικὰ συμφέροντα ἔβλαπτον, διατί καὶ οὗτοι δὲν ἔτυχον χάριτος, ἀφοῦ ἀνα-

φιδόλως εὐηργέτησαν πολλοὺς πτωχοὺς καὶ ἀφιέρονον εἰς ἐκκλησίας περισσώτερα ἀφ' ὅσα ἀφιέρωνε ὁ Βούλγαρος εἰς τὴν ἐν τῇ περιβόλᾳ του Μονῆν; Διατί καὶ αὐτοὶ δὲν ἐγκωμιάζοντο, ἀφοῦ ὀλίγων πλουσιῶν βαλάντια ἐλήψουσιν καὶ ὀλιγώτερας ἀνθρωπίνους θυσίας ἔπραξαν ἀπὸ τὴν παρούσαν Κυβέρνησιν, ἥτις παρανόμως ληστεύει τὰ βαλάντια ὧν τῶν τε πτωχῶν καὶ πλουσιῶν, παρανόμως τὰ δαπανᾷ καὶ προέπεμψε μέχρι τοῦδε περισσοτέρους εἰς τὸν Ἄδην; Κυβερνήσις λοιπὸν, ἥτις δὲν ἀπορροεῖ ἐκ τῆς ἐθνικῆς θελήσεως καὶ δὲν σέβεται ὡς ἱερούς τοὺς συνταγματικοὺς Θεσμούς οὐδέποτε δύναται νὰ τύχῃ τῆς ἐπιδόκιμασίας τοῦ ἔθνους.

Ὁ Πρωινὸς τοῦ Νικουτοπούλου Κηρυξ συνέλαβε πάλιν τοὺς ἀντιπολιτευομένους παλινοδοῦντας· διότι ἐνῶ, λέγει, ἡ ἀντιπολίτευσις ἦτο κεκηρυγμένη ἐναντίον τῶν διαλύσεων, ἠδὴ φωνάζει ὑπὲρ τῆς διαλύσεως, καὶ, προσθέτων, λέγει ὅτι ὁ, τι παράνονον ἔχει ἡ ἀντιπολίτευσις μεθαύριον ὅτ' ἔθλη ἡ κυρίαρχος Βουλὴ καὶ ἄς τὸ εἴπη ἐνώπιον αὐτῆς, διὰ νὰ κρίνῃ τίς ἔχει δίκαιον. Πρὸς Κυβερνήτην ἀποκηρυχθεῖσαν εἶνε γελοῖον ν' ἀποτεινῆται τις. Ἀλλὰ χάριν τῆς κουταμάρας τοῦ Νικουτοπούλου, λέγομεν μόνον, ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσις καὶ ἐν γένει τὸ ἔθνος δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς, ὅταν αὕτη ἦν νομίμως συγκεκριμένη καὶ δὲν εἶνε προῖον τῆς λόγῃ καὶ τοῦ ἐγκλήματος, ὡς εἶνε ἡ ἠδὴ ὑποστηρίχουσα τὴν Κυβέρνησιν μερίς. Ἐπομένως μόνον ἐνώπιον αὐτῆς δύναται πᾶς γνήσιος βουλευτῆς νὰ λέγῃ τὰ παράνομα του, τὰ ὅποια ὄντα δίκαια καὶ νόμιμα τυγχάνουσι τῆς ἐπιδόκιμασίας καὶ τῆς ἐγκρίσεως τῆς Βουλῆς. Ἄλλως ἐνώπιον τῆς ἀθαιρεσίας ἰσχύει τὸ δίκαιον καὶ τὸ νόμιμον; Καὶ ἂν τοσοῦτον χρόνον ἐν τῇ Βουλῇ ἐφώναζεν ἡ ἀντιπολίτευσις μετὸν Νόμον εἰς χεῖρας εἰσηκούστη καθόλου; Βουλὴ λοιπὸν προῖον τῆς νοθείας καὶ τοῦ ἐγκλήματος δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον οὔτε νὰ σταθῇ, οὔτε νὰ συζητήσῃ περὶ τῶν δικαίων καὶ συμφερόντων τοῦ ἔθνους.

— Θέλετε νὰ ἴδητε ὑπὸ τὸ κράτος τίνος

ἀθαιρέτου Κυβερνητικοῦ συστήματος διατελοῦμεν, ἀναγνώσατε τὸ ὄργανον τοῦ πρωθυπουργοῦ, ὅπερ ἐκλαμβάνον τὸν ἑλλ. λαὸν ὡς φελλαχικὸν ἀναισχύντως λέγει, ὅτι τὸ ἑλλ. ἔθνος ποθεῖ μόνον τῆς ἀσφαλείας τῆς ζωῆς του καὶ τῆς περιουσίας του, ἀδιαφορῶν τίνες οἱ Κυβερνήοντες. Μ' ἄλλας λέξεις τὸ ἑλλ. ἔθνος δὲν ἐπιθυμεῖ ἐλευθερίαν καὶ αὐτοδιοίκησιν, ἀλλὰ μόνον νὰ ζῇ καὶ νὰ τρώγῃ ἀσφαλῶς. Πιστεύομεν ὅτι τοιαύτας ὑβρεῖς οὔτε οἱ ἀπονοδότεροι ἐχθροὶ τῆς ἑλλάδος ἐξετόξευσαν. Καὶ πόσα ἀκόμη θὰ ἀκούσωμεν καὶ θὰ ἴδωμεν ἀπὸ τοὺς ὑπουργὸς τῶν συμβούλων τοῦ Στέμματος!

Τόσα ἐμβόλησαν κατὰ τῆς ἀθλιότητος τοῦ εἰς τὰς ὁδοὺς πωλουμένου γάλακτος καὶ ὅμως οἱ γαλακτοπῶλαι ἀγρὸν ἠγόρασαν. Χθὲς μάλιστα, ἀφοῦ ἐπίομεν ἀντὶ γάλακτος νερόν, παρεπονήθημεν κατὰ τίνος γαλακτοπώλου κατοικοῦντος ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Ἰ' ἀστῦν. τμήματος καὶ ἠπειλήσαμεν αὐτὸν ὅτι θὰ τὸ εἶπωμεν τοῦ ὑπαστύνομου Ματζούνη· ἀλλ' αὐτὸς πρὸς ἀπάντησιν μᾶς εἶπεν ὅτι οὐδένα φοβεῖται. Μὴ ἀρᾷ γε ὑπεβλήθησαν εἰς φορολογικὰ βάρη καὶ ζητοῦσι ν' ἀναπληρώσωσι τὴν ζημίαν διὰ τῆς προσηκῆς ὑδάτος, ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦ νὰ ἦν ἀπηλαγμένοι παντὸς φόβου;

Ὁ ἐν Ἀθήναις τέκτων τῆς Ἀκαδημίας κ. Ν. Κουμέλιος, κατεσκεύασεν ἰδίᾳ δαπάνῃ τὴν προκυμαίαν διὰ μολώσεως τοῦ λιμενῆος Κορίου τῆς Ἀνδρου, ἐν ὧρα τρικυμίας, οὐδὲν πλοῖον ἠδύνατο νὰ προσορμίσῃ, ὡφελήσας οὕτω μεγάλως τὴν ἡσυχον ταύτην. Τὴν γενναίαν ταύτην πράξιν τοῦ κ. Κουμέλιος ὑπὲρ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ πατρίδος Ἀνδρου δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ ἐπαινέσωμεν καὶ νὰ εὐχρησώμεν ὅπως καὶ ἄλλοι μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τοῦτο, ὅπερ εἰς τὴν κηλιδωμένην συνειδήσιν τοῦ εἰκονικοῦ ἀντιπροσώπου τῆς δυστυχῆς Ἀνδρου Ἐμπεριόρου δὲν ἠδυνήθη ποτε νὰ εἰσέλθῃ.

Ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Βουλῆς εἰσὶ διωρισμένοι δύο ὑπάλληλοι, εἰς κλητῆρ καὶ ἑτερός τις· ἀλλ' οἱ κύριοι οὔτοι μολονότι μισθοδοτοῦνται, οὐχ ἦττον ὡς κομῆται πα-

ρουσιάζονται. Πάντοτε λοιπὸν ἡ θύρα τῆς Βιβλιοθήκης, εἰς ἣν στέλλονται διάφοροι ἐφημερίδες ὡς καὶ ἄλλα βιβλία, ὅπως ἀναγινώσκωσιν οἱ προσερχόμενοι, εἶνε κεκλεισμένη· ἐνῶ ὁ προκάτοχος αὐτῶν γερωνοιοι καὶ ἐκάστην ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. μέχρι τῆς 5ης μ. μ. ἔφισῶμεν ὅθεν τὴν προσοχὴν τοῦ διευθύνοντος κ. Παράσχου, ὅπως σπεύσῃ καὶ ὀδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός των· ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει νὰ ζητήσῃ τὴν παῦσιν αὐτῶν· ἄλλως θέλομεν ἐπανέλθει ὀριμότεροι κατὰ τοῦ κ. Παράσχου.

Τὴν παρελ. Πέμπτην ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Σπ. Κουντουρῆ μετὰ τῆς ἀξιοτίμου δεσποινίδος Αἰκατερίνης Δημ. Λυγουριώτου, παρὰνυμφος ἦν ὁ ἀναπητὸς νέος κ. Ὀδυσ. Παπανδρέου. Εὐχόμεθα τοῖς νεογνῶμοις εὐτυχίαν καὶ μακροβιότητα.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Κατὰ τὴν ὁδὸν ἀγίου Δημητρίου καὶ ἀντικυροῦ τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος Κωνσ. Ἀφεντάκη, συνεστῆθη πνευματοπαλῶσιν ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ διὰ τὴν ἐπιτηδεύοι τῆς τοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα κ. Λεωνίδα Φραγκουδάκη, εἰς ὃ εὐρίσκονται διάφορα εἶδη ποτῶν παρ' αὐτοῦ κατασκευασθέντα, ὅσον, κερασῶ, πίτερ, μπέλλα, ρόζα, κονιάκ, βερμουθ κλπ. εἶδη, πρὸς δὲ καὶ οἶνοι μελανοὶ γαλλικῆς κατασκευῆς. Οἱ προσερχόμενοι εὐχαριστήθησαν καὶ ἀπὸ τὴν καλλιτέτην ποιότητα καὶ τὴν μετρίαν τιμὴν αὐτῶν.

Ὁ ἐν Μεθώνῃ πρό τίνος χρόνου ἀποβιβάσας γάλλος, Νικόλαος Μαυρῆ Ἰππότης Ἀπέρτ, γνωστὸς εἰς τὴν ἑλλ. κοινωνίαν διὰ τὰς φιλελληνικὰς διαθέσεις του καὶ συγγραφῆς του, ἐγκατέλειπε σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ σπουδαιοτάτην χειρὸς ἄγραφον συγγραφήν γαλλιστῆ γεγραμμένην. Ὁ κάτοχος τῆς εἰρημένης συλλογῆς προτίθηται ἵνα ἐκποιήσῃ αὐτήν· ὅθεν, ὁ θέλων ν' ἀποκτήσῃ ταύτην ἢ νὰ τὴν μεταφράσῃ ἐπ' ἀμοιβῆ, ἄς ἀποταθῇ πρὸς τὸν κ. Μιχαὴλ Μιχαλοῦνάκου παρὰ τῷ τυπογραφεῖῳ ἢ «Λακωνία».

Ἐτερος, ὅτι τὸ ἔθνος θὰ δοξάσῃς καὶ λαμπρῶνῃς!
Ἄλλος, ὅτι μετ' ὀλίγον σάχητῃ μπούλμπερη θὰ γίνῃς..
Ἐνας δὲ ἀριστοκράτης, ἡύχετο χιλιάδες χρόνια
Γιὰ νὰ ζήσῃς... ἄλλος πάλι, μὲ αὐτὰ καὶ μὲ λεμόνια,
Ἐλεγε γιὰ νὰ σὲ πάρουν, ἀφοῦ δῆμιος καὶ εἶσαι,
Καὶ τὴν τάλανα Πατρίδα τυραννεῖς καὶ δὲν λυπεῖσαι...

Ἄλλος σ' ἔλεγε Μεσσιαν.. ἄλλος πάλιν, ἀλλὰ τρέμων,
Ἐλεγε πῶς τῆς Ἑλλάδος εἶσαι σὺ ὁ κακὸς δαίμων..
Τέτοια ἔλεγον καὶ ἄλλα,
Κ' ἐπὶ τέλους ἕνας Ἕλλην ὅτι εἶσαι γιὰ κρεμάλα.
Συμφωνῶ κ' ἐγὼ εἰς τοῦτο, κ' εὐχομαι πολὺ ταχέως
Ν' ἀπαγγωνισθῇς μονάρχος ὡς παράνομος Ἑβραῖος!..

Γεῖά σου, Δημητράκη Γρίβα, ἦρωά μου κοψοχέρι!
Στύλε τῆς Ἑλευθερίας! καὶ τῆς Ρούμελης ξηφτέρη!
Καὶ γιὰ ἴσένα, ἦρωά μου, ἀκουσα ὄχι ὀλίγα..
Ἐνας ἔλεγε πῶς εἶσαι μιὰ μαγαρισμένη μίγα·
Ἄλλος πάλιν, ὅτι εἶσαι ἀνθρωπος πολὺ ἀνόρετος!
Κι' ἄλλος, ὅτι τοῦ στρατοῦ μας εἶσαι τὸ πῆδ γελῶτος..

Ἐνας ἄλλος γεροντάκος, ἔλεγε τὸ ὄνομά σου
Πῶς μασκάρεψες μεγάλως μὲ τὰ τόσα ὄργια σου...
Ἐτερος δὲ, ὅτι εἶσαι ἐριάλτης καὶ προδότης·
Ἄλλος, τοῦ Συντάγματός μας ὅτι εἶσαι ὁ δεσμώτης!
Ἄλλος πάλιν, ὅτι εἶσαι βάρβαρος, ὠμός, Θηρίον!
Κι' ἄλλος, ὑπουργὸς πῶς κάμνεις νᾶσαι εἰς φρενοκομεῖον!.

Ἐνας ἄλλος, σ' ἀπεκάλει ἀνδρ' ἀπονενομημένον,
Καὶ Σατράπην τῆς Πατρίδος... ἄλλος δὲ διεφθαρμένον.
Ἐτερος, τῆς Καμαρίλλας τὸ πιστότατον κοπέλι,
Ἐπειδὴ τυφλῶς καὶ πράττεις ὅ,τι ἡ καρδιά τῆς θέλει.
Κ' ἕνας ἄλλος, ὅτι Τούρκος ἦ Ἑβραῖος ὁ ἀποθάνης.
Ἄμποτε, ἀφ' ἀτιμάσεις τὴν Πατρίδα μ' ὅ,τι κάνεις...

Προσκυνῶ τὴν ἀφεντιά σου, Νικουτόπουλε Βασίλη..
Ἐ, ν' ἀκούσης τί γιὰ ἴσένα τ' εἶπαν οἱ πολλοὶ σου φίλοι,
Θὰ στουπίρης καὶ θὰ φριξῆς,
Καὶ φοβοῦμαι μὴ θυμώσης καὶ μὲ πιάσης νὰ μὲ πνίξῃς.
Ἄλλὰ σὺ σκληρὸς δὲν εἶσαι γιὰ νὰ πνίγῃς τοὺς ἀνθρώπους,
Ὅπως τὸν χρυσὸν Συγγρόν μας μὲ τοὺς νομικοὺς σου τρόπους.

Καλαντζῆ σ' ἔλεγεν ἕνας, καὶ μπαλωματ' ἕνας ἄλλος,
Κ' ἕνας, ὅαν τὸν Γκαϊδομάτην, ὅτι εἶσ' ἀνὴρ μεγάλος!!!
Ἐνας ἄλλος, πῶς σοῦ μοιάζει νὰ φυλάττης χοίρους μόνον,
Ἄλλος, ὅτι νὰ καλέξης βασιλέως πρέπει θρόνον!..
Ἐτερος, ὅτ' εἶσαι κοῦφος, ὑβριστῆς κ' ἐγκληματίας!
Καὶ ὑπέρμαχος, εἰς ἄλλος, ὅτι εἶσαι τῆς Δουλείας!..

Ἄλλος (ἦτο σοκοφάντης), σ' ἀπεκάλει ἀγιογούτην,
Ἐπειδὴ καὶ υπερβαίνεις 'ς τὰς κλεψιάς τὸν λωποδύτην
Τὸν Συγγρόν.. καὶ ἄλλος πάλιν, ἡ πολὺτιμος ἀντίκα
Ὅτι εἶσαι τοῦ Τζουμπέ μας.. ἄλλος, ὅτι χαμαλήκα
Νὰ φορῆς πολὺ σ' ἀρμόζει κί ὄχι ὑπουργὸς νὰ ἦσαι·
Κ' ἐγὼ λέγω, πῶς σοῦ πρέπει χαλβατζῆς γιὰ νὰ καλῆσαι.

Εἶμαι δούλος ἐδικὸς σου, ἐξοχώτατε κύρ Γιάννη..
Σήμερον ποῦ λὲς, σοφέ μου, ἤμουν μόνος 'ς τὸ συρτάνι,
Καὶ ἐκεῖ ποῦ συρτανοῦσα, ἀκουσα νὰ κουμενιάξῃ
Μιὰ κοκέττα μὲ δυὸ νέους, καί, λάλων, νὰ σὲ χλευάζῃ·
Ἄλλ' ἀπ' ὅλα τῆς τὰ λόγια—μὰ τ' αὐτιά σου τὰ μεγάλα—
Ἐκατάλαβα πῶς ἦτον ἡ πανοῦκλ' αὐτῆ δασκάλα.

Σ' ἔλεγεν ἡ βερεμιάρη, ὅτι εἶσαι ἐργολάβος,
Τῆς μωρίας καὶ βλακίας ὅτι εἶσ' ὁ μέγας κάβος!
Ὅτ' εἶσαι κομπογιαννίτης, κί ὄχι ἀληθῆς νετερόρος,
Ὅτι κάμνεις γιὰ νὰ ἦσαι εἰς τὸ θέατρον νερόρος,
Ὅτι ἡ κοιλιά σου εἶνε πῆδ γονδρὴ ἀπ' τὸ βουβάλι,
Κι' ὅτι ἔχεις (πῶ! πῶ! ψεῦμα!) γαϊδουρένιο κεφάλι...

Οἱ δυὸ νέοι καθβαλιέροι συμφωνοῦσαν μὲ ἐκεῖνη,
Κ' εἶπον καὶ αὐτοὶ μιὰ γνώμη, ὅτι πρέπει σὲ καμῖνι
Νὰ βροθῆς, γιὰ νὰ ξαγρίσης τὰ πολλ' ἀμαρτήματά σου,
Ποῦ ἀτίμασαν τοσοῦτον τὸ μεγάλο ὄνομά σου!!
Κ' ἐγὼ λέγω, ὅτι πρέπει νὰ βροθῆτε σὲ καμῖνι
Καὶ οἱ ἐξῆ, ὅπως οὕτω ἡ Πατρίς ἡσυχος μείνῃ...

Εἶμαι 'ς τὰς διαταγὰς σου, ἀκριβέ μου Δεληγιάννη,
Ἄκριβὸ τοῦ ὑπουργοῦ καὶ πολὺτιμο σ τ ε φ ά ν ι!..
Ἐ, τί λέγεις; θες ν' ἀκούσης τὰ ἐγκώμια τοῦ κόσμου;!
Ἄκουσε ψυχῇ, καρδιά μου, μάτια, φρόδια μου καὶ φῶς μου!
Τί ὠραῖα σὲ στολιζοῦν,
Οἱ καλλίτεροί σου φίλοι, πόσον σὲ ἐξευτελίζουν...

